

A vádirat tartalmi hiányosságainak sérelmezhetősége a felülvizsgálati eljárásban

DOI: 10.59851/mj.73.05.7

A vádirati tényállásnak a bíróság általi olyan lényeges tartalmú tényekkel való kiegészítése, amelyek a bűnösség alapjául szolgáló szándékos magatartást konkretizálják, és lehetővé teszik a vádlott elítélését, a Be. 607. § (1) bekezdés b) pontja szerinti vádon túlterjeszkedést valósít meg.

Ügyszám: Kúria Bfv.III.1.334/2024/9. (BH 2025.264.)

Kulcsszavak: a vád tárgyává tett cselekmény pontos leírása; felülvizsgálat; tartalmi legitimáció; tettazonosság; vádon túlterjeszkedés

1. A tények és a jogkérdés

A Győri Járási Ügyészség vádirata szerint a IV. r. és V. r. terhelték között a 2021. év elején egy beszélgetés során felvetődött, hogy az V. r. terheltnek lehetősége van szakmunkás bizonyítvány beszerzésére. Erről az I. r. terhelt is értesült, és jelentkezett, hogy festő szakmája kiegészítése érdekében építményszigetelő szakképesítésre lenne szüksége. Ennek megszerzése érdekében átadta a szükséges személyi adatait, valamint 250 000 forintot a II. r. terheltnek, aki ezeket – a közvetítésért 20 000 forintot megtartva – továbbította a III. r. terheltnek. A III. r. terhelt az említett célból neki átadott pénzt és adatokat eljuttatta a IV. r. terheltnek akként, hogy a közvetítésért maga is megtartott 30 000 forintot. A IV. r. terhelt a neki így átadott pénzt és adatokat – 50 000 forintot szintén megtartva a közvetítésért – továbbította az V. r. terheltnek. Ezt követően az I. r. terhelt kezdeményezésére ismeretlen helyen és körülmények között elkészült az építményszigetelő szakképzettséget igazoló bizonyítvány, amelyet a jelzett közvetítés útján az I. r. terhelt kézhez kapott, majd az egyéni vállalkozásához való felvétel érdekében a könyvelőjének megküldött.

A könyvelő által tájékoztatás céljából megkeresett megyei kereskedelmi kamara megállapította, hogy az elektronikus fotó formájában mellékelt bizonyítvány hamis, mivel a képzés szervezőjeként feltüntetett kft. nem rendelkezik építményszigetelő OKJ-s képzési engedéllyel, ekként az I. r. terhelt vizsgát sem tudott tenni a náluk nem létező képzés alapján a felnőttoktatási központban. A könyvelő közölte a bizonyítvány hamis voltát az I. r. terhelttel, aki azt visszajuttatta a közvetítői láncolatba, majd az elsőként vásárolt bizonyítványtól csupán a képzettség azonosító számában eltérő, „javított” példányt kapott kézhez.

Az I. r. terhelt nem a jogszabály által előírt tanfolyam elvégzése és vizsgakötelezettség teljesítése keretében szerezte meg a szakképzettséget igazoló bizonyítványt, amelyet – tudva azt, hogy az hamisítvány – egyéni vállalkozása szakmai profiljának bővítése érdekében felhasznált. Az I. r. terhelt ezen magatartásával hamis közokiratot

használt fel, amelyhez társai – a teljes hamisítvány ismeretében – szándékosan, anyagi ellenszolgáltatásért segítséget nyújtottak.

A Csornai Járásbíróság a váddal egyező tényállást rögzítve büntetővégzésében az V. r. terhelttel szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 342. § (1) bekezdésének b) pontjába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő, bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 120 napi tétel, végösszegében 180 000 forint pénzbüntetést szabott ki. A büntetővégzéssel szemben kizárólag az V. r. terhelt kérte tárgyalás tartását, amely alapján a bíróság 2023. március 6. napján tárgyalást tartott, és 2.B.158/2022/4. számú ítéletével az V. r. terheltet bűnösnek mondta ki a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontja szerinti bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetésében, továbbá a büntetővégzésben meghatározottal egyező nemű és mértékű büntetést szabott ki.

Az ítélet történeti tényállása a vádirati tényállást változtatlanul hagyta, ugyanakkor azt a következők szerint kiegészítette a vádiratban nem szereplő, új történeti tényekkel: az V. r. terhelt annak ellenére, hogy tudta: az I. r. terhelt nem rendelkezik építményszigetelő szakképzettséssel, a hozzá továbbított adatokat, illetve a neki átadott pénz meg nem határozható részét átadta egy ismeretlen személynek abból a célból, hogy valótlan tartalmú bizonyítványt készítsen. Miután az eljárás során ismeretlenül maradt személy elkészítette és átadta a bizonyítványt V. r. terheltnek, az a valótlan tartalmú közokiratot a közvetítői láncolaton keresztül visszajuttatta az I. r. terheltnek.

A másodfokon eljáró Győri Törvényszék 2024. január 29. napján jogerős 3.Bf.87/2023/9. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet annyiban változtatta meg, hogy az V. r. terheltnek felrótt bűncselekményt a Btk. 342. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősítette. A bíróság jogerős, vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen az V. r. terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt elsődlegesen azon okból, hogy a vádirat nem tartalmazta az V. r. terhelt terhére rótt cselekmény pontos leírását, ugyanis abból hiányzott az elkövetési idő és hely, valamint annak leírása, hogy hogyan került sor a hamis közokirat beszerzésére.

sére és annak átadására védenca részére. A Legfőbb Ügyészség átiratában az V. r. terhelt védőjének felülvizsgálati indítványát törvényben kizártnak tartotta. A megjelölt vádirati hiányosságokat illetően kifejtette, hogy azok nem képezhetik felülvizsgálat alapját. Az V. r. terhelt védője ezután felülvizsgálati indítványát a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 649. § (2) bekezdésének *d*) pontjára is hivatkozva kiegészítette, és indítványozta az első és másodfokú ítélet Be. 607. § (1) bekezdésének *b*) pontján alapuló hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, mivel álláspontja szerint az V. r. terhelt bűnössége a vádban le nem írt cselekmény miatt került megállapításra.

A felülvizsgálati indítvány alapján eljáró Kúria a fentiek kapcsán utalt arra az éles különbségre, amelyet a hatályos Be. a korábbihoz képest tesz a felülvizsgálati okok között a vádirati hibák sérelmezhetősége terén. Ilyen nevezetesen az, hogy az 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: 1998-as Be.) 416. § (1) bekezdés *c*) pontja szerint abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés volt, ha a bíróság törvényes vád hiányában járt el [1998-as Be. 373. § (1) bekezdés *I/c*) pont], ugyanakkor a hatályos Be. alapján a törvényes vád hiánya már nem felülvizsgálati ok. Ezzel szemben 2024. március 1. napjától felülvizsgálati okot képez a Be. 607. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján az, ha a bíróság – röviden – a vádon túlterjeszkedett [Be. 649. § (2) bekezdés *d*) pont].

Az eljárásjogi megfontolásokat az anyagi jogi rendelkezésekre vetítve, a Kúria előrebocsátotta, hogy a történeti tényállás jogi minősítése körében felmerülő Btk. 342. § (1) bekezdés *a*) pontja alapján közokirat-hamisítás miatt büntetendő az, aki hamis közokiratot készít, vagy közokirat tartalmát meghamisítja, míg *b*) pontja szerint az is, aki hamis, hamisított vagy más nevére szóló valódi közokiratot felhasznál. A Btk. 14. § (2) bekezdése alapján bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt. Ez olyan elkövetési magatartást feltételez, amely előmozdítja vagy megkönnyíti a szándékos bűncselekmény elkövetését. A bűnsegéd felelősségének az az alapja, hogy elősegíti a szándékos bűncselekmény törvényi tényállásának a tettes által történő megvalósítását; a bűnsegéd a tényállásszerű cselekményt nem megvalósítja, hanem ahhoz járul. A részesi elkövetés tehát nem tettesi elkövetés, nem a törvényi tényálláson belüli magatartás, ekként valójában az ilyenhez kötődő magatartás kifejtése és annak tudattartalma a jogkérdés. A részesi tudat tartalma önálló, önmagában vizsgálandó bűnösségi elem. Nem a törvényi tényálláson belüli magatartás megvalósításához feltétlenül szükséges, hanem az ilyen magatartás bármely módon történő előmozdítására vagy (egyidejű) megkönnyítésére, azaz a segítség irányul. Az erre vonatkozó következtetés alapja, hogy az irányadó tényállás kellő pontossággal rögzítse mind a tettesi cselekményt, mind a részesi magatartást, illetve megismerhetően tartalmazza a tettesi és részesi magatartás közötti oksági kapcsolatot (EBH 2015.B.14.II.).

A fentiekkel összefüggésben rámutatott a Kúria arra, hogy a büntetőjogi felelősség megállapítása csak és kizárólag

rólag a vád tárgyává tett lényeges (releváns) tények alapulvételével történhet. A büntetőjogi felelősség alanyhoz kötött, ennek hiányában nem állapítható meg a terhelt egyéni felelőssége. A vád tárgyává tett cselekmény körülírása akkor pontos, ha a vádiratban ismertetett történeti tényállás hiánytalanul tartalmazza a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket: az elkövetési magatartást, a cselekmény megvalósulásának helyét, idejét és egyéb körülményeit. A történeti tények leírásának tehát oly mértékben kell konkrétnek lenni, hogy azokból konkrétan meghatározott személy büntetőtörvénybe ütköző cselekményére lehet következtetni (BH 2011.219.). Ez jelen ügyben a Kúria álláspontja szerint nem történt meg, hiszen a vádirat vizsgálata alapján megállapítható, hogy az V. r. terheltre vonatkozóan a történeti tényállás csupán a következőket rögzítette: a IV. r. és az V. r. terhelt között 2021. év elején egy beszélgetés során felvetődött, hogy az V. r. terheltnek lehetősége van szakmunkás bizonyítvány beszerzésére. [...] A IV. r. terhelt a fenti cél érdekében neki átadott pénzt és adatokat továbbította az V. r. terheltnek. Az I. r. terhelt kezdeményezésére ismeretlen helyen és körülmények között elkészült a [...] bizonyítvány, amelyet a fenti közvetítéssel az I. r. terhelt kézhez kapott, majd elküldte a könyvelőjének, hogy az egyéni vállalkozásához e képzettséget vegye fel. [...] A könyvelő a bizonyítvány hamis voltát közölte az I. r. terhelttel, aki a bizonyítványt visszajuttatta a közvetítői láncolatba, amely után megkapta a „javított” bizonyítványt, amely mindössze a képzettség azonosító számában tért el az elsőként megvásárolt bizonyítványtól. [...] Az I. r. terhelt ezzel a magatartásával hamis közokiratot használt fel, amelynek célja az volt, hogy az egyéni vállalkozásában egy további szakképesítés megszerzését igazolja, és a teljes hamisítvány ismeretében ehhez a társai szándékosan, anyagi ellenszolgáltatásért segítséget nyújtottak.

Mindezek alapján a Kúria kiemelte, hogy a közokirat-hamisítás büntette szándékos bűncselekmény, miként az ahhoz kapcsolódó bűnsegély is nyilvánvalóan szándékos segítségnyújtás. A vádirat ehhez képest nem rögzítette a terhelt tudattartalmának megállapításához szükséges tényeket, valójában nem rögzített semmilyen részesi magatartást, amelynek kapcsán a terhelt közreműködése, tudattartalma egyáltalán vizsgálható lett volna. A vádiratból konkrétan hiányoztak azok a jogerős ítéletben rögzített ténybeli körülmények, amelyek a terhelt bűnösségének megállapításához szükségesek a bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében, azaz nem tartalmazta azt, hogy az ügyészség milyen konkrét bűnsegédi magatartást rótt az V. r. terhelt terhére. Ellenben a bíróság a vádirati tényálláshoz képest további lényeges tudati és történeti tényt állapított meg az ítéleti tényállásban. Eszerint az V. r. terhelt tudta, hogy az I. r. terhelt nem rendelkezik valódi képesítéssel, valamint az adatokat és a pénzt egy ismeretlen személynek adta át azzal a céllal, hogy az hamis bizonyítványt készítsen.

Ekként észlelve a vád hiányosságát, a bíróság – ügyészi vádmódosítás hiányában – kiegészítette a vádirati tény-

állást azzal, hogy a terhelt tudatosan és célzatosan vett részt a közokirat-hamisításban, és ő adta át az adatokat és a pénzt egy ismeretlen személynek a hamisítás céljából. A tényállás ekkénti, bíróság általi kiegészítése nem pusztán részletező vagy értelmező jellegű volt, hanem új, releváns történeti tény (ő továbbította a hamisítóhoz) és új szubjektív elem (azzal a céllal, hogy hamis bizonyítványt készítsen) megállapítását jelentette. Ezek a tények azok, amelyek a bűnösség alapjául szolgáló szándékos magatartást konkretizálták. Következésképpen a bíróság általi kiegészítés lényeges eltérés a vádirathoz képest; valójában ez a terhelt bűnösségének, büntetőjogi felelősségének az alapja, amely a vádban le nem írt cselekmény.

A bíróság a vád ügyészség általi módosítása nélkül azonban nem egészíthette volna ki a tényállást új, lényeges tartalmú tényekkel, ezzel megsértette a védelem joga mellett a vádhoz kötöttség és az eljárási feladatok megoszlásának alapelvét is. Minderre tekintettel kétségtelen, hogy a bíróságnak a vádiratban foglaltakon túlmenő ténymegállapításai azok, amelyek az V. r. terhelt elítélésének alapjául szolgáltak, és lehetővé tették a bűnössége megállapítását a bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében. Ekként a Kúria a Be. 649. § (2) bekezdés *d)* pontjának 1. fordulata szerinti okból – figyelemmel a Be. 607. § (1) bekezdés *b)* pontjára –, a Be. 663. § (2) bekezdése alapján a járásbíró és a törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte, és az eljárást megszüntette.

2. Észrevételek a jogesethez

A Kúria fenti határozatának elemzése körében abból kell kiindulni, hogy a Be. 649. § (2) bekezdésének *a)–f)* pontjai taxatív felsorolják a felülvizsgálat igénybevételének lehetőségét megalapozó okokat. A törvényben tételesen meg nem határozott eljárási szabálysértés miatt tehát felülvizsgálat alappal nem kezdeményezhető.¹ Ez lényegében a vád törvényességének egyetlen aspektusára korlátozódik: nevezetesen az alaki legitimáció hiánya miatt kezdeményezhető felülvizsgálati eljárás a Be. 649. § (2) bekezdésének *c)* pontja alapján.² Hangsúlyozandó ugyanis, hogy az 1998-as Be. ilyen tárgyú rendelkezésével elentétben [416. § (1) bekezdés *c)* pont, 373. § (1) bekezdés I. *c)* pont], a hatályos Be. 649. § (2) bekezdés *d)* pont 2. fordulata folytán alkalmazandó Be. 608. § (1) bekezdése már nem nevesíti a törvényes vád hiányát mint abszolút hatályon kívül helyezési okot. Emellett figyelemmel kell lenni arra is, hogy a Be. 648. §-a szerint felülvizsgálatnak kizárólag a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen van helye, ezért bár a Be. 649. § (2) bekezdés *d)* pont 2. fordulatát visszautal a Be. 608. § (1) bekezdésének *e)* pontjára,³ mégsem vezethet hatályon ki-

vül helyezéshez a Be. 663. § (2) bekezdése alapján az, ha a bíróság a Be. 492. § (2) bekezdés *d)* pontjának vagy az 567. § (2) bekezdés *d)* pontjának alapjául szolgáló ok törvénysértő megállapításával – a vád törvényességének hiánya miatt – az eljárást megszüntette. Ilyenkor ugyanis a bíróság a vádról érdemben nem dönt, nem hoz anyagi jogerőre képes ügydöntő határozatot,⁴ hanem az eljárást – a törvény megfogalmazása szerint is – nem ügydöntő végzésével szünteti meg. A diszcrepancia feloldása érdekében, *de lege ferenda* indokolt lenne a Be. 608. § (1) bekezdésének *e)* pontjára alapított felülvizsgálati ok köréből mellőzni a Be. 492. § (2) bekezdésére és a Be. 567. § (2) bekezdésére történő utalást.⁵

A komplex problémakezeléshez nélkülözhetetlen annak említése, hogy a vád törvényességének megítélése körében a bíróság döntően arra fókuszál, hogy a vádirat történeti tényállásának büntetőjogi szempontból releváns közlései megfeleltethetők-e a jogi minősítés szerinti bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek az adott bűnösségi forma viszonylatában. Vizsgálni kell továbbá, hogy a vád tartalmazza-e azokat a tényeket, amelyek alapján beazonosítható a bűncselekmény megvalósulásának valamely stádiuma, valamint az egyes elkövetői alakzatok: vádlottanként konkretizálva megállapíthatónak kell lennie, hogy a cselekményt melyikük, pontosan miként valósította meg, azt mint tettes, társtettes, közvetett tettes, illetve bűnsegéd vagy felbujtó követte el.⁶ Ha ilyen téren a vádirat megfogalmazása pontatlan, értelmezést akadályozó bizonytalanságot hordoz magában, és az ügyészség a Be. 493. § (1) bekezdésének *b)* pontja szerinti felhívást követően a hiányosságot nem pótolja (nem egyértelműsít), az eljárást a Be. 492. § (2) bekezdésének *d)* pontja alapján meg kell szüntetni tárgyalás-előkészítési szakban. Ha a vádirat tartalmi helyessége kapcsán kétdóly merül fel, mérlegelni kell egyúttal azt is, hogy a vádlottnak felrótt magatartás valóban bűncselekményként értékelendő-e.⁷

Amennyiben a vádbeli cselekvőség egyetlen bűncselekmény törvényi tényállása alá sem szubszumálható, illetve hiányzik a vádlott ahhoz társuló pszichés viszonyának (bűnösség valamely formájának) leírása, az eljárást

valamint a (2) bekezdésében vagy az 567. § (1) bekezdésének *a)–b)* és *g)* pontjában, valamint (2) bekezdésében meghatározott valamely ok törvénysértő megállapítása miatt az eljárást megszüntette.

⁴ ELEK BALÁZS: *A jogerő a büntetőeljárásban*. Debrecen, Debreceni Egyetem ÁJK, 2012. 160–161., 203.

⁵ A vád törvényessége hiányának végleges nem ügydöntő végzésben történő törvénysértő megállapítása miatt a Be. 667. § (1) bekezdése alapján a legfőbb ügyész jelenthet be jogorvoslatot a törvényesség érdekében. Ennek eredményessége esetén, a Kúria ezt kimondó határozata – a Be. 669. § (3) bekezdése értelmében – azonban csak a törvénysértés deklarálására alkalmas.

⁶ HOLÉ KATALIN – KADLÓT ERZSÉBET (szerk.): *A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény magyarázata. IV. kötet*. Budapest, Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 2007. 294.

⁷ CZÉDLI-DEÁK ANDREA: Repedések a vádelv pajzsán. *Magyar Jog*, 2025. (9), 546. DOI: <https://doi.org/10.59851/mj.72.09.1>

¹ Kúria Bfv.II.560/2023/9. sz. végzés [49].

² A Kúria Bfv.III.51/2019/5. és Bfv.I.360/2019/7. sz. végzéseiből is következően a tartalmi legitimáció hiánya már nem felülvizsgálati ok.

³ A bíróság a Be. 492. § (1) bekezdésének *c)–d)* és *i)* pontjában,

a Be. 492. § (1) bekezdésének *a*) pontja alapján kell megszüntetni. Ilyenkor a bíróság sem az ügyészség felhívásával, sem a tényállás ítéleti korrekciójával nem intézkedhet hiányzó tényállási elem pótlása iránt, hiszen ezáltal sértené a perbeli funkciók megoszlásának elvét.

További lényeges körülmény, hogy a jogalkotó 2024. március 1-jétől új hatályon kívül helyezési okként vezet be a Be. 607. § (1) bekezdés *b*) pontjában a vádon túlterjeszkedés esetkörét, amely parallel módon a Be. 649. § (2) bekezdés *d*) pont 1. fordulataiban is megjelenik. Eszerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az eljárást nem ügydöntő végzéssel megszünteti, ha az elsőfokú bíróság a vádban le nem írt cselekmény alapján a vádlott bűnösségét állapította meg, felmentette, vagy vele szemben az eljárást megszüntette. A Kúria elemzett határozata egyértelműen ezen feltétlen hatályon kívül helyezési ok alá vonta a bíróságnak azt az aktív eljárásjogi fellépését, hogy konkretizálta a vádból hiányzó, a bűnösség alapjául szolgáló szándékos bűnsegedi magatartás lényegi elemeit. Ezáltal olyan releváns, a büntetőjogi felelősséget megalapozó körülményekkel egészítette ki a vádiratot, amelyek nélkül a vád tárgyává tett vádlotti cselekvőség önmagában nem lett volna bűncselekményként értékelhető.

A vádirati hiba tárgyalás-előkészítés keretében való észlelése természetesen alapot adhatott volna az eljárás megszüntetésére, de nem a vád valamely törvényes elemének hiánya miatti érdemi elbírálásra való alkalmatlanságból eredően [Be. 492. § (2) bekezdés *d*) pont], hanem a fent részletezett anyagi jogi okból, vagyis mert a történeti tényállásban rögzített vádlotti cselekvőség nem valósított meg bűncselekményt [Be. 492. § (1) bekezdés *a*) pont].

A Kúria fenti határozata kiválóan szemlélteti, hogy a vádirat tartalmi hiányosságaihoz kapcsolódó kérdéseknek tehát közvetetten a felülvizsgálati eljárásban is jelentősége lehet, és alapot teremthet a vád tárgyává tett cselekmény pontos leírásának vizsgálatára a jelzett dogmatikai elhatárolást igénylő distinkció megtételével. Ennek keretében igenis szerephez juthat a vádirat tartalmának, megfogalmazásának vizsgálata, de nem abban a vonatkozásban, hogy a vád „törvényesnek” minősül-e, ekként

a vádban felrótt terhelti cselekvőség kellőképpen meghatározott-e a bizonyítás kereteinek kijelöléséhez,⁸ valamint ahhoz, hogy a vádlott hatékonyan gyakorolhassa a védelemhez való jogát. Ezeknek a hiányosságoknak a felülvizsgálati eljárásban való számonkérésére már nincs lehetőség, hiszen a felülvizsgálat tárgya a bíróság vádról rendelkező jogerős ügydöntő határozata és nem a vádirat.

A vádirat és az ítélet tényállásának összhangja (a tettazonosság fennállása) ellenben már górcső alá vehető a Be. 607. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján, a vádon túlterjeszkedés eshetőségét vizsgálva. Mint ahogy azt az ismeretett jogeset is jól tükrözi, ez bekövetkezhet úgy, hogy a tényállás büntetőjogi felelősséget megalapozó lényeges hiányossága ellenére az alsóbb fokú bíróságok nem szüntetik meg az eljárást bűncselekmény hiányában a Be. 492. § (1) bekezdésének *a*) pontja vagy a Be. 567. § (1) bekezdésének *a*) pontja alapján, hanem a vádirati hiba korrekcióját – mondhatni vádlói szerepkört gyakorolva – végül az ítéleti tényállásban maguk végzik el. Mindebből következően a felülvizsgálati indítvány előterjesztése és elbírálása során mérlegelendő, hogy a vitatott vádirati hiba megmaradt-e a cselekmény pontos leírásának hiánya körében, azaz nem lépte túl a homályos, nem kellően egyértelmű, elnagyolt megfogalmazás problematikáját, vagy a vádban nem szereplő, büntetőjogi felelősséget megalapozó vádlotti cselekvőség ítéleti tényállásban való megállapítása miatt immáron vádon túlterjeszkedéssel van dolgunk. Ez utóbbi, vagyis a vádlott elítélését lehetővé tevő tények bíróság általi pótlása, a Be. 649. § (2) bekezdésének *d*) pont 1. fordulata és a Be. 607. § (1) bekezdésének *b*) pontja szerinti felülvizsgálati okot alapoz meg.

CZÉDLI-DEÁK ANDREA

büntető ügyszakos bíró

⁸ BARTKÓ RÓBERT – ELEK BALÁZS – FANTOLY ZSANETT – HERKE CSONGOR: *A büntető eljárásjog tankönyve*. Budapest, ORAC, 2024. 46–47.

